

ва самъ единъ начинъ за проявление. При меки-тѣ характери, туй, което обединява, което прими-рява, което дава вжтрѣшенъ смисълъ, е изразено въ кривитѣ линии. Тия криви линии прѣдаватъ из-вѣстна красота на човѣшкото лице. Такива лица сж приятни за гледане, създаватъ извѣстно вдѣх-новение. Въ устата имъ, въ брадата имъ има нѣ-що приятно; челото, лицето имъ има приятно стро-ение, на лицето имъ играе приятна усмивка.

Нѣма да се спирамъ върху тия потѣнкости, но искамъ да ви обърна внимание на това, че има извѣстни математически линии, които сж разумни линии. Върху лицето на човѣка тѣ прѣдставляватъ писмо. Напримѣръ, честността у човѣка, не та-зи обикновена честностъ, но онази по-висша чест-ностъ, се иразява на челото му. Честниятъ чо-вѣкъ ти не можешъ да накарашъ да си вземе ду-мата назадъ. Каквото обѣщание даде, ще го изпълни. Българинътъ, и той горкиятъ обича да бжде то-ченъ, но неговиятъ часовникъ е другояче напра-венъ. Той като обѣщае да отиде нѣкъдѣ, поне $1/2$ часъ ще закъснѣе. И като пристигне, ще почне да се извинява, ще каже: ще ме извинете, че закъс-нѣхъ, гости имахъ. Това, че ималъ гости не е из-винение. Той трѣбва да имъ каже добръ дошли, да имъ се извини и да си излѣзе, да остане то-ченъ на думата си. Англичанинътъ като обѣщае да направи нѣщо, и гости да му дойдатъ, той се извинява, като имъ казва: Господа, ще ме извини-те, въ толкова часа имамъ обещание да се срѣщ-на съ едно лице, затова ще излѣза. У насъ, оба-че, ако речешъ да се извинишъ на гоститѣ, тѣ ще кажатъ: нѣма нищо, постойте малко тукъ, онзи не-